

В. П. Решетило

Харківський національний університет міського господарства імені О.М. Бекетова, Україна

ФОРМУВАННЯ ФІНАНСОВО-МОНЕТАРНОЇ МОДЕЛІ ГЛОБАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ ТА ЇЇ НАСЛІДКИ ДЛЯ НАЦІОНАЛЬНИХ ДЕРЖАВ

Аналізується система факторів різкого збільшення питомої ваги фінансово-монетарної сфери сучасної глобальної економіки, формування віртуальної економіки, наслідки різкого відриву фінансового сектора глобальної економіки від реального, наростання боргової економіки, посилення транскордонної мобільності капіталів та валюти, розвиток глобального монетаризму. Досліджений специфічний вплив цих процесів на розвиток національних економічних систем, зокрема механізм передачі частини функцій національної держави наднаціональним глобальним суб'єктам.

Ключові слова: *глобальна економіка, фінансова глобалізація, монетарна глобалізація, монетарна політика, транснаціоналізація, національний уряд, держава.*

Постановка проблеми

Глобальна економіка на сучасному етапі її розвитку це перш за все інформаційно-фінансова система, в якій за допомогою новітніх технологій та нових фінансових інструментів вільно переміщуються по світу величезні потоки капіталів, цінних паперів та валюти. Розвиток фінансової глобалізації спричиняє цілу низку проблем у розвитку світової економіки, поглиблення світових економічних і валютно-фінансових криз, поширення проблем з однієї фінансової сфери на іншу. Ключовим фактором наростання процесів фінансової глобалізації став крах у 1970-х роках Бреттон - Вудської системи фіксованих валютних курсів та дерегулювання внутрішніх фінансових ринків у розвинених країнах. Саме зменшення контролю з боку центральних банків цих країн за транскордонним переміщенням капіталу стало імпульсом до бурхливого зростання міжнародних потоків фінансового капіталу, проникнення його на внутрішні ринки країн - реципієнтів. Лінію на лібералізацію доступу до внутрішніх фінансових ринків інших країн згодом підтримав Міжнародний валютний фонд (МВФ), що сприяло лібералізаційним тенденціям також у нових індустріальних країнах, а пізніше – у країнах із перехідною економікою. Унаслідок цього розвиток глобальної економіки йде через *передачу частини функцій національної держави* як у галузі економіки, так і у валютно-фінансовій сфері *наднаціональним органам*. Тобто держава у процесі формування глобальної економіки зменшує свій вплив на ті економічні процеси, які відбуваються як усередині країни, так і у її зовнішньоекономічній діяльності, що породжує цілу низку проблем, що

потребують дослідження.

Аналіз останніх досліджень і публікацій

Проблемам та протиріччям в розвитку глобальної економіки, підвищенню ролі фінансового сектору та транснаціональних фінансово – промислових груп (ФПГ) присвячені роботи М. Бугрія, А. Гальчинського, Д. Гелда, Е. Гідденса, М. Кастельса, Е. Мак-Грю, Д. Родрика, Є. Медведкіної, Д. Лукьяненко, В. Колесова, А. Колота, Я. Столярчука, С. Хантінгтона та інших дослідників [1-4, 6, 10, 12, 13]. Однак в роботах названих авторів недостатньо аналізується вплив процесів фінансово-монетарної глобалізації на зміну ролі національних держав та функцій їх урядів.

Мета даної статті

Провести аналіз факторів різкого збільшення питомої ваги фінансово-монетарної сфери в системі глобальної економіки і дослідити її специфічний вплив на розвиток національних економічних систем, зокрема передачу частини функцій національної держави як у галузі економіки, так і у валютно-фінансовій сфері наднаціональним глобальним суб'єктам.

Виклад основного матеріалу

Взаємодія реального і фінансового секторів, реальної та віртуальної економіки стає важливим чинником утворення та функціонування сучасної глобальної економіки [1, с. 23; 2, с. 156]. Саме ця взаємодія, з одного боку, надає глобальній економіці значних переваг шляхом посилення можливостей використання коштів фінансового капіталу та найновіших досягнень четвертої індустріальної революції у будь-якій країні світу,

але, з іншого боку, може завдавати цим країнам та їх певним галузям непоправних втрат [3, с. 89; 4, с. 380]. Шляхом ризикованих фінансових інновацій банки та фінансові інвестори створюють фіктивне багатство і захоплюють все більшу частину національного доходу чи реального багатства. На сьогодні обсяги операцій на міжнародних кредитних, інвестиційних і, особливо, валютних ринках у декілька разів перевищують обсяги товарно-збутової діяльності, а на кожний долар реального сектора світової економіки припадає 50 доларів у фінансовій сфері. За даними Банку міжнародних розрахунків, середній обсяг щоденних валютних операцій на глобальному ринку досягає 3 трлн. 980 млрд. дол., хоча зовсім нещодавно ця сума складала 1 трлн. 500 млрд. дол. [5]. Спекулятивні операції на міжнародних фінансово-інвестиційних ринках сягають 95% їхньої загальної кількості, а щоденні трильйонні обсяги спекуляцій у десятки разів перевищують вартість міжнародного товарообігу [6, с. 146]. Результатом процесів комп'ютеризації фінансових операцій стало формування віртуальної економіки, яка у режимі online дає змогу миттєво і цілодобово укладати будь-які фінансові угоди та здійснювати спекулятивні операції з товарами, грошима, цінними паперами, створюючи гігантські фінансові піраміди. При цьому капітал в усе більших розмірах іде не у виробництво у вигляді прямих інвестицій, а в спекуляцію. Так, за оцінкою аргентинських експертів, на початку XXI століття лише один з трьох доларів ввезеного у країну іноземного капіталу спрямовувався у виробничу сферу. Але і з цього долара лише третина була дійсними вкладеннями в економіку, а дві третини йшли на придбання вже існуючих підприємств [7]. Переважає транскордонне переміщення капіталу у вигляді короткострокових портфельних інвестицій. Це переміщення виходить із-під контролю урядових структур і навіть у найрозвиненіших країнах тільки 30% ринку цінних паперів контролюється державою [8]. В економіці виникає ситуація «мильної бульки»: номінальна ринкова вартість цінних паперів перевищує їх реальне наповнення, а це призводить до економічної нестабільності, а то й небезпеки для країни.

Фінансове багатство виявилось відірваним від реального. Згідно з річним звітом Інституту глобальних досліджень Маккінзі (McKinsey Global Institute) у 1980 - 2017 рр. збільшення фінансових активів приблизно в чотири рази перевищувало збільшення реального багатства – ВВП. Унаслідок цього, якщо з 1947 по 1975 р. відбулася одна банківська криза, то з 1976 по 2017 р. їх було вже 31 [9].

Найбільша з останніх фінансова криза 2007 - 2009 рр. висвітила важливу рису глобальної економіки – величезні масштаби заборгованості у всіх секторах і ланках, які дають змогу охарактеризувати її як *боргову економіку*. Заборгованість перетворюється на головний засіб фінансування споживання і стимулятор зростання, тоді як збереження відходять на другий план. Державний борг більшості розвинених країн світу вже перевищив 100% їх ВВП [10, с. 357]. Населення цих країн також має значні фінансові зобов'язання перед банками та іншими фінансовими організаціями. Паралельно з цим змінюється роль інститутів фінансового посередництва, які перетворюються на емітентів величезної маси слабо регульованих платіжних засобів, що нівелює монополію держави у вигляді центрального банку на випуск платіжних засобів.

Фінансова глобалізація виступає у різних формах. Найважливіші з них, це зростання мобільності міжнародних капіталів через лібералізацію умов їх транскордонного переміщення; міжнародна експансія транснаціональних банків (ТНБ) та інших фінансових інституцій; збільшення обсягів міжнародних фінансових потоків у вигляді міжнародних розрахунків, платежів, трансфертів, міграції капіталу; підвищення ролі міжнародних фінансових організацій, зокрема МВФ, Світового банку та ВТО у формуванні та регулюванні глобального фінансового устрою; стандартизація національної фінансової звітності на засадах міжнародних вимог; зближення національних банківських систем та стратегій грошово-кредитної політики центральних банків.

З погляду інституціональної структури фінансова глобалізація – це світовий фінансовий ринок як сукупність фінансово-кредитних інституцій, таких як величезні транснаціональні банки, спеціалізовані кредитно-фінансові установи, світові фондові біржі, що виконують посередницькі операції у перерозподілі фінансових активів між кредиторами та позичальниками фінансових ресурсів та забезпечують рух світових фінансових потоків. Такий ринок об'єднує національні ринки країн із міжнародним, що відрізняється від національних як умовами емісії, так і механізмом обігу фінансових активів. Необхідно підкреслити, що лише порівняно невелика група інституцій займається фінансовими операціями на міжнародних ринках.

Отже, фінансова глобалізація – це процес, спрямований на формування єдиного світового фінансового ринку і протікає він на підставі зростання міжнародного руху фінансового капіталу. МВФ визначає фінансову глобалізацію як ступінь

зв'язку країн через взаємне транскордонне володіння фінансовими активами. Існує декілька показників вимірювання рівня фінансової глобалізації:

- відношення абсолютної величини зовнішніх активів і пасивів країни до її ВВП ;
- відношення міжнародних валютних резервів країни до ВВП ;
- відношення приватних трансфертів до ВВП.

Останній показник, розрахований на базі переказів працюючих за кордоном до країни свого походження, характеризує також й інший аспект глобалізації – масштаби міграції робочої сили.

Як наголошувалось вище, фінансова глобалізація проявляється перш за все у стрімкому зростанні фінансових ринків, випереджальному розвитку фінансової сфери порівняно з реальним сектором світової економіки. Її вплив на розвиток фінансової системи окремої країни відбувається на основі наростаючої інтернаціоналізації фінансових портфелів унаслідок поширеної внутрішньої лібералізації рухів капіталу; зменшення ринкової значущості банків як фінансових посередницьких установ (про що свідчить збільшення обсягів цінних паперів, облігацій, деривативів тощо); визначення валютних курсів фінансовими ринками через збільшення обсягів міжнародних фінансових операцій відносно торгових (тільки 10% валютних операцій обслуговують зовнішню торгівлю, а 90 % є спекулятивними) [6, с. 275]. Все це підвищує ринкову нестабільність у фінансово-монетарній системі певної країни. Тому для проведення ефективної монетарної політики національним урядам вкрай важливо урахувати сучасні структурні зрушення та тенденції розвитку фінансових ринків. Перш за все, якісно змінився сам міжнародний фінансовий сектор, який характеризується глибокими внутрішніми змінами, зокрема, злиттям банківського і страхового бізнесу. По - друге, певних змін зазнали функції фінансових інститутів, що працюють не тільки у традиційній сфері своєї діяльності – кредитуванні та депозитному обслуговуванні, а й займаються інвестиційним бізнесом, що потребує вирішення проблеми єдиних валютних розрахунків із метою уникнення спекулятивних мотивів. По - третє, під дією потужних процесів транснаціоналізації та формування відповідної інфраструктури розширився ринок акціонерного капіталу, а в умовах активізації руху капіталів виникли нові різновиди інвестиційних паперів (сучасні варіанти ф'ючерсів, опціонів та інших вторинних і гібридних цінних паперів). По-четверте, на світовому фінансовому ринку активно діють нові інститути, що займаються фінансовим страхуванням і перерозподілом фінансового ринку (хеджінгові фонди тощо), які на

тлі загального послаблення ролі національних центральних банків посилюють спекулятивне спрямування своєї діяльності. По - п'яте, сучасні мікроелектронні технології, які застосовують фінансові заклади, забезпечують їм цілодобову роботу на світових біржах, що потребує посилення контролю за їхньою діяльністю в межах національних держав і міжнародних масштабах.

Необхідно також підкреслити той факт, що фінансова глобалізація не однаково поширюється на увесь світ. Обсяги фінансових операцій значно більшою мірою, ніж обмін товарами та послугами, замикаються на обмеженій кількості фінансових ринків, і основна частка фінансових операцій зосереджена в трьох основних центрах світової економіки – США, Західній Європі та Японії. В 2016 році тільки 2% укладень взаємних інвестиційних фондів США, 3 - 4 % – Великобританії та незначна частина інвестицій із фондів континентальної Європи та Японії направлялася на ринки, що розвиваються. Такі ж процеси характерні і для ринку міжнародних інвестицій, 78% яких вкладається в економіку розвинених країн, що входять у фінансово-економічну еліту [11]. Тому для ТНК таких країн ціна капіталу мінімальна, і, отже, конкурентоспроможність максимальна, а країни периферії в цій системі будуть усе більше й більше відставати по рівню економічного розвитку, що призводить до наростання нерівності у фінансово-економічних умовах діяльності між країнами центра й периферії.

Особливо високим рівнем рухливості капіталів і фінансових активів, глобальним розширенням свободи діяльності банків, скороченням бар'єрів на шляху фінансових потоків, посиленням транскордонної мобільності капіталів характеризується *монетарна глобалізація*. Сучасні дослідники монетарної глобалізації доходять висновку, що світова економічна інтеграція відбуватиметься як розвиток *глобального монетаризму*, де всі країни стають все більше пов'язаними одна з одною перехресними потоками грошових капіталів, придбанням іноземних активів [12, с. 265]. Формування глобальної монетарної системи змінює й головне призначення самих грошей: вони дедалі більше перетворюються на звичайний товар, *а спекуляції на зміні курсів валют стають найприбутковішими ринковими операціями*. Таким чином, трансформація глобальної економіки у глобальну монетарну економіку відбувається внаслідок превалювання в ній фінансового складника та функціонування останнього як окремої самостійної системи, а також збільшення ролі і впливу валютної компоненти на глобальні процеси. Особлива роль в процесах керування і регулювання глобальною монетарною

системою належить ФРС США, оскільки міжнародна система продовжує орієнтуватись на долар, і хоча доля євро у світовому приватному інвестиційному портфелі і збільшилась майже до 35%, провідна роль долара США залишається незмінною [8]. На кінець 2017 р. загальна кількість держав і територій, які так чи інакше орієнтовані у своїх валютних режимах на долар США, становила 94, на єдину європейську валюту - 63 [8].

Результатом розвитку глобального монетаризму є подальше посилення елементів нестабільності, що може призвести до серйозних наслідків для світової монетарної системи. Адже прогнози МВФ та СБ для світової економіки на 2019 – 2020 роки невтішні, що пов'язано з можливістю розгортання нової світової фінансової кризи [12]. Це потребує мобілізації зусиль міжнародних інститутів щодо подолання криз, забезпечення прозорості фінансових операцій (зрозуміло, з дотриманням комерційної таємниці), нарощування нових факторів виробництва, інформаційних та інтелектуальних ресурсів. Зрозуміло, що для їх реалізації необхідно створити багаторівневу узгоджену управлінську структуру національних та глобальних ланок, яка була б спроможна узгоджувати інтереси суб'єктів різних рівнів і попереджати негативний вплив глобалізаційних явищ.

Інституційним забезпеченням функціонування та регулювання світового монетарного механізму виступає глобальна інституційна система. Центром формування інституціонально-правового каркаса світового економічного порядку поступово стають провідні міжнародні економічні організації. Прикладом цього може бути вплив МВФ і Світової організації торгівлі (СОТ) та інших світових організацій на формування в міжнародному масштабі правил ринкової гри. Однак, поки що важко стверджувати, що процес глобалізації поступово перетворюється на інституціонально оформлений. Це підтверджується політикою Д. Трампа, який свідомо ігнорує правила міжнародної торгівлі для країн-членів СОТ в інтересах ТНК та США як держави – гегемона.

В той же час нові умови формування й розвитку глобального монетаризму потребують об'єднання зусиль національних урядів, щоб організувати контроль у новій ситуації. Перш за все регулювання потребує проблема спекулятивних короткострокових потоків капіталу, які можуть вносити безладдя в діяльність національних урядів та їхніх економічних політик. В протилежному разі буде наростати *неспроможність держав регулювати економіку на національному рівні*, оскільки суперництво країн за приплив іноземних інвестицій все сильніше унеможливує використання таких традиційних інструментів

макроекономічного регулювання, як експортні субсидії, курс національної валюти, митні тарифи, ставка рефінансування центрального банку тощо, а зростання внутрішньофірмових трансакцій ускладнює реалізацію економічної та податкової політики. Усе більша частина національного багатства: інтелектуальні ресурси, знання, науково-технічний потенціал, тощо - починають функціонувати поза державним контролем, а підвищення мобільності робочої сили зменшує ефективність національного трудового законодавства, підриває можливості реалізації соціальних програм і цілей соціального добробуту. Як підкреслює М. Кастельс, наростаюча залежність ринків капіталів і валютних ринків усе більше ускладнює існування суто національної політики окремої країни [13, с. 143]. *Національний уряд втрачає все більше можливостей впливати на управління своєю державою. У глобальній економіці інститут держави зазнає змін, і передусім шляхом передачі частини свого суверенітету до таких наднаціональних структур як ТНК, ТНБ, світові валютні та фондові біржі, міжнародні інвестори, центральні банки та уряди, міжнародні фінансові організації, G-7, G-20, які формують так звану квазі-систему або «non-system».* Така сучасна світ-система глобалізму є специфічною формою політичного й економічного диктату з боку носіїв гео економічних інтересів. В цих умовах держава грає своєрідну подвійну роль: з одного боку, вона може вживати заходи, що гальмують співробітництво, якщо це не відповідає національним інтересам, а з іншого боку – сама може створювати передумови для його подальшого розвитку. В умовах глобального світу інтереси окремої країни можуть бути захищені тільки на національному рівні. Держави, пристосовуючись до нових реалій, шукають нові шляхи і засоби реалізації своїх національних інтересів. Виникають гнучкі способи здійснення державного суверенітету, серед яких приєднання до якого-небудь міжнародного договору і прийняття міжнародних обмежень з метою захисту інтересів своєї країни, здійснення суверенних прав на паритетних засадах (наприклад, взаємний безвізовий обмін, взаємне надання статусу найбільшого сприяння у торгівлі), тощо.

Висновки

Таким чином, нові світові валютно-фінансові потрясіння початку ХХІ ст. призвели до змін, які сталися у світовому господарстві – становлення нових транснаціональних акторів, зміни у розстановці сил, новий стан валютно-фінансової сфери, надзвичайний розмах спекулятивних переливань капіталу, збільшення нестійкості й непогодженості економічних процесів, збільшення

нелегальних валютно-фінансових операцій, різке посилення ваги сфери фінансових послуг. Швидкість й інтенсивність експансії цих процесів, які поглинають національний потенціал, призводить до серйозних змін відповідних функцій, прав і обов'язків окремої держави. Відбувається позбавлення національних урядів частини їхніх функцій і відповідно частини повноважень та відповідальності шляхом передачі їх до спеціально утворених міжнаціональних або наднаціональних органів (делегування догори), або до підлеглих урядам регіональних частин країни (делегування донизу) – феномен субсидіарності. Отже, частина функцій, раніше покладених на національний рівень, переходитиме на рівень глобальний. Крім того, розширення політичних, економічних і соціальних прав населення, посилення інститутів громадянського суспільства, децентралізація прийняття рішень відповідно до принципу субсидіарності беззаперечно приводять до перерозподілу частини національно-державної компетенції на регіональний і локальний рівні.

Перспективи подальших досліджень у даному напрямку повинні бути направлені на дослідження таких пріоритетних функцій держави в умовах фінансово-монетарної моделі глобалізації як забезпечення національної безпеки; визначення та реалізація стратегічних національних інтересів; контроль над ключовими ресурсами та галузями економіки з метою протидії негативному впливу глобалізаційних процесів; формування національної моделі соціально-економічного розвитку, здатної забезпечити органічне включення економіки країни до транснаціональних відтворювальних циклів; сприяння інституційним змінам, спрямованим на захист національних інтересів в умовах глобальної фінансової експансії; зміцнення національної конкурентоспроможності шляхом стимулювання інноваційного розвитку; знаходження ефективних механізмів протидії міжнародній злочинності та тероризму.

Література

1. Бугрій, М. Г. Глобальна економіка у посткризовий період: тенденції та перспективи [Текст] / М. Г. Бугрій, І. В. Ус, Т. О. Федоренко, С. О. Медведкіна. – К. : НІСД, 2012. – 246 с.
2. Гелд, Д., Глобалізація /антиглобалізація [Текст] / Д. Гелд, Е. Мак-Грю – К. : К.І.С., 2004. – 180 с.
3. Гидденс, Э. Ускользающий мир: как глобализация меняет нашу жизнь [Текст] / Э. Гидденс // *Международные отношения*. – 2004. – 120 с.
4. Глобальное экономическое развитие: тенденции, асимметрии, регулирование: монография [Текст] / под научн. ред. профессор Д. Лукьяненко, А. Поручника, В. Колесова. – К. : КНЭУ, 2013. – 466 с.
5. Triennial Central Bank Survey of Foreign Exchange and Derivatives Market Activity in 2017. Final Results. Retrieved from <http://www.bis.org/pub/>.
6. Ещенко, П.С. Куда движется глобальная экономика в 21 веке? [Текст] / П.С. Ещенко, А.Г. Арсеевко. – К. : Знання України, 2012. – 479 с.
7. Инвестиционный климат Аргентины: [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.nalogi.net> – 10.03.2019 г. — Загл. с экрана.
8. Global Development Finance 2017 World Bank, Washington DC. Retrieved from <http://www.worldbank.org/>
9. Global Capital Markets: Entering a New Era. *McKinsey Global Institute*. Retrieved from <http://www.mckinsey.com/mgi>.
10. Хантингтон, С. Кто мы? Вызовы американской национальной идентичности. [Текст] / С. Хантингтон — М.: АСТ, 2008. – 379 с.
11. World Economic Outlook 2018 September. IMF. Washington DC. Retrieved from <http://www.imf.org>.
12. Родрик Дэни. Парадокс глобализации: демократия и будущее мировой экономики пер. с англ. [Текст] / Дэни Родрик. – Изд-во Института Гайдара. – М.: 2014. – 576с.
13. Кастельс, М. Информационная эпоха: экономика, общество и культура: [Электронный ресурс] / М. Кастельс – Режим доступа: http://www.gumer.info/bibliotek_Buks/Polit/kastel/02.php. – 10.03.2019 г. — Загл. с экрана.

References

1. Bugriy, M. G., Us, I. V., Fedorenko, T. O., Medvedkina, E. O. (2012). The Global Economy in the Post-Crisis Period: Trends and Prospects. Kiev, 246.
2. Geld, D., McGrew, E. (2004). Globalizatsiya / antiglobalizatsiya. Kiev, 180.
3. Giddens, E. An escaping world: how globalization is changing our lives (2004). *International Relations*. Moscow, 120.
4. Lukyanenko, D., Kolesov, V., Kolot, A., Poruchnik, J. Stolyarchuk, A. (2013). Global economic development: tendencies, asymmetries, regulation: monograph. Kiev, 466.
5. Triennial Central Bank Survey of Foreign Exchange and Derivatives Market Activity in 2017. Final Results. Retrieved from <http://www.bis.org/pub/>.
6. Eshchenko, P.S., Arseenko, A.G. (2012). Where does the global economy move in the 21st century? Kiev, 479.
7. Argentine investment climate. Retrieved from <http://www.nalogi.net/>.
8. Global Development Finance 2017 World Bank, Washington DC. Retrieved from <http://www.worldbank.org/>
9. Global Capital Markets: Entering a New Era. *McKinsey Global Institute*. Retrieved from <http://www.mckinsey.com/mgi>.
10. Huntington, S. (2008). Who are we? Challenges of American National Identity. Moscow, 379.
11. World Economic Outlook 2018 September. IMF. Washington DC. Retrieved from <http://www.imf.org>.
12. Rodrik, D. (2014). The paradox of globalization: democracy and the future of the world economy lane. Moscow, 576.
13. Castells, M. Information Age: economy, society and culture. Retrieved from

14. http://www.gumer.info/bibliotek_Buks/Polit/kastel/02.php

Автор: РЕШЕТИЛО Валентина Петрівна
доктор економічних наук, професор
Харківський національний університет міського
господарства імені О. М. Бекетова, Україна
E-mail – kafedraektor@gmail.com

Рецензент: д-р екон. наук проф. Т.В. Момот,
Харківський національний університет міського
господарства імені О.М. Бекетова, Україна.

FORMING FINANCIALLY MONETARY MODELS OF GLOBAL ECONOMY AND ITS CONSEQUENCES FOR THE NATIONAL STATES

V.P. Reshetilo

O.M. Beketov National University of Urban Economy in Kharkiv, Ukraine

Analyses the interaction between the real and financial sectors as important components of the functioning of the modern global economy. Found that this interaction as a global economy provides advantages and generates economic instability and danger for the country. Investigated the following forms of financial globalization, as the growing mobility of international capital through liberalization of the conditions of transboundary move; the international expansion of multinational banks and other financial institutions; increase in international financial flows in the form of international settlements, payments, transfers, migration capital; enhancing the role of international financial institutions, in particular IMF, the World Bank and the WTO in the formation and regulation of the global financial system; convergence of national banking systems and strategies of monetary policy of central banks. It is proved that the transformation of the global economy in a global monetary economy occurs as a result of the prevalence of its financial component and the functioning of the latter as a separate independent system and increase the role and influence of currency the components of the global processes.

Detected the influence of these processes on the development of the country's financial system based on the individual behind the growing internationalization of financial portfolios as a result of widespread internal liberalization of capital movements; reduction of market the significance of banks as financial intermediary institutions; the determination of exchange rates the financial markets because of the increasing volume of international financial transactions concerning trade, market instability in the financial and monetary system of a particular country. Found that the new conditions of formation and development of global monetarism require combining the efforts of national Governments to organize the controls in the new situation. First, the regulation requires the problem of speculative short-term capital flows, which can make the chaos in the activities of national Governments and their economic policies. It is proved that the failure of States to regulate the national economy will grow, because the rivalry by the inflow of foreign investment, stronger makes use of such traditional tools of macroeconomic Regulation, as export subsidies, exchange rate of the national currency, customs tariffs, the rate of refinancing of the Central Bank and the growth of internal transactions complicates the implementation of economic and tax policy. Found that the national Government is losing more and more opportunities to influence the governance of their State, and the Institute of the State in terms of financial and monetary model of the global economy is undergoing changes, and above all, through the transfer of its sovereignty to supranational structures.

Keywords: global economy, financial globalization, monetary globalization, monetary policy, transnationalization, national government, state.